Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

12. októbra 2017 *

„Ochranná známka Európskej únie – Námietkové konanie – Prihláška slovnej ochrannej známky Európskej únie SDC-554S – Skoršia nezapísaná národná slovná ochranná známka SDC-554S – Relatívny dôvod zamietnutia zápisu – Článok 8 ods. 4 nariadenia (ES) č. 207/2009 [zmenený na článok 8 ods. 4 nariadenia (EÚ) 2017/1001] – Dôkazy preukazujúce obsah vnútroštátneho práva – Pravidlo 19 ods. 2 písm. d) nariadenia (ES) č. 2868/95 [zmenený na článok 7 ods. 2 písm. d) delegovaného nariadenia (EÚ) 2017/1430] – Predloženie dôkazov po prvýkrát pred odvolacím senátom – Voľná úvaha odvolacieho senátu – Článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 [zmenený na článok 95 ods. 2 nariadenia (EÚ) 2017/1001]“

Vo veci T-316/16,

Moravia Consulting spol. s r. o., so sídlom v Brne (Česká republika), v zastúpení: M. Kyjovský, advokát,

žalobkyňa,

proti

Úradu Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO), v zastúpení: D. Gája, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom EUIPO a vedľajší účastník v konaní pred Všeobecným súdom:

Citizen Systems Europe GmbH, so sídlom v Stuttgarte (Nemecko), v zastúpení: C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach a C. Nitschke, advokáti,

ktorej predmetom je žaloba podaná proti rozhodnutiu druhého odvolacieho senátu EUIPO z 1. apríla 2016 (vec R 1575/2015-2) týkajúcemu sa námietkového konania medzi spoločnosťami Moravia Consulting a Citizen Systems Europe,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia L. Madise a R. da Silva Passos (spravodajca),

tajomník: X. Lopez Bancalari, referentka,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 21. júna 2016,

* Jazyk konania: angličtina.

so zreteľom na vyjadrenie EUIPO k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 24. októbra 2016,

so zreteľom na vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 2. decembra 2016,

so zreteľom na rozhodnutie z 9. marca 2017 o spojení vecí T-316/16 až T-318/16 na účely ústnej časti konania,

po pojednávaní z 11. mája 2017,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Dňa 10. apríla 2014 podal vedľajší účastník konania, spoločnosť Citizen Systems Europe GmbH, prihlášku ochrannej známky Európskej únie na Úrade Európskej únie pre duševné vlastníctvo (EUIPO) podľa nariadenia Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1) v znení zmien [nahradené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2017/1001 zo 14. júna 2017 o ochrannej známke Európskej únie (Ú. v. EÚ L 154, 2017, s. 1)].

2 Prihláška ochrannej známky bola podaná na zápis slovnej ochrannej známky SDC-554S.

3 Výrobky, pre ktoré bola podaná prihláška, patria do triedy 9 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú tomuto opisu: „Vreckové kalkulačky; kalkulačky“.

4 Prihláška ochrannej známky Európskej únie bola zverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 2014/076 z 24. apríla 2014.

5 Dňa 22. júla 2014 žalobkyňa Moravia Consulting spol. s r. o. podala námietku podľa článku 41 nariadenia č. 207/2009 (zmenený na článok 46 nariadenia 2017/1001) proti zápisu prihlasovanej ochrannej známky v celom jej rozsahu.

6 Na podporu svojich námietok žalobkyňa uviedla po prvé existenciu skoršieho práva priznaného nezapísanou slovnou ochrannou známkou rovnakého znenia ako znenie prihlasovanej ochrannej známky, pričom toto právo existovalo minimálne na území Českej republiky. Táto nezapísaná slovná ochranná známka sa týkala kalkulačiek.

7 Žalobkyňa uviedla, že nezapísanú ochrannú známku používala pred podaním prihlášky prihlasovanej ochrannej známky najmä pri objednávke uskutočnenej v októbri 2013 na účely dodávky kalkulačiek pochádzajúcich z Hongkongu (Čína). Na tento účel žalobkyňa predložila ako dôkaz dvojstránkový dokument s názvom „doklad o predajoch“ („sales confirmation“) a s dátumom 8. október 2013.

8 Žalobkyňa namieta po druhé nedostatok dobrej viery vedľajšieho účastníka. V nadväznosti na oznámenie EUIPO z 5. augusta 2014, v ktorom bolo najmä spresnené, že tento dôvod môže byť uplatnený iba v rámci konania o vyhlásení neplatnosti zapísanej ochrannej známky Európskej únie, však žalobkyňa v liste zaslanom EUIPO 10. decembra 2014 uviedla, že nedostatok dobrej viery vedľajšieho účastníka už neuplatňuje.

9 Žalobkyňa namieta po tretie nedostatok rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky.

10 Rozhodnutím z 5. júna 2015 námietkové oddelenie EUIPO zamietlo námietku podanú žalobkyňou a zaviazalo ju na náhradu trov konania. Námietkové oddelenie uviedlo, že žalobkyňa nepredložila informácie, ani neposkytla dôkazy týkajúce sa uplatniteľného vnútroštátneho práva, z ktorého vychádzala a na základe ktorého sa mohlo používanie prihlasovanej ochrannej známky v dotknutom členskom štáte zakázať, a to aj po tom, čo bola vyzvaná, aby doplnila svoje námietky. Okrem toho námietkové oddelenie zdôraznilo, že nedostatok rozlišovacej spôsobilosti prihlasovanej ochrannej známky spadá pod článok 7 nariadenia č. 207/2009 (zmenený na článok 7 nariadenia 2017/1001) a v dôsledku toho nie je dôvodom platným v námietkovom konaní.

11 Dňa 4. augusta 2015 podala žalobkyňa proti rozhodnutiu námietkového oddelenia odvolanie na EUIPO na základe článkov 58 až 64 nariadenia č. 207/2009 (zmenené na články 66 až 71 nariadenia 2017/1001).

12 Žalobkyňa na odôvodnenie odvolania priložila informácie týkajúce sa relevantných českých právnych predpisov o ochranných známkach, pričom spresnila obsah týchto právnych predpisov o právnej ochrane nezapísaného označenia.

13 Rozhodnutím z 1. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) druhý odvolací senát EUIPO odvolanie zamietol.

14 Odvolací senát sa jednak domnieval, že žalobkyňa počas námietkového konania nepoukázala na uplatniteľné právne predpisy a neposkytla žiadnu informáciu týkajúcu sa obsahu uplatnených práv a podmienok, ktoré je potrebné v prejednávanej veci splniť, aby sa EUIPO umožnilo posúdiť, či sú osobitné podmienky stanovené v týchto predpisoch splnené a či teda bolo možné zakázať používanie prihlasovanej ochrannej známky na základe právnych predpisov dotknutého členského štátu, a to Českej republiky. Odvolací senát pripomenul, že žalobkyňa bola povinná uplatniť a poskytnúť všetky nevyhnutné informácie na účely preukázania, že skoršia ochranná známka patrí do oblasti pôsobnosti vnútroštátneho práva a že toto vnútroštátne právo priznáva právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

15 Taktiež usudzoval, pokiaľ ide o informácie týkajúce sa českého práva, ktoré žalobkyňa predložila prvýkrát pred odvolacím senátom, že sa nemôžu považovať za „ďalšie“ alebo „doplňujúce“ a z toho dôvodu sú neprípustné. Odvolací senát totiž nedisponuje voľnou úvahou na prijatie oneskorene predložených dôkazov.

16 Ďalej odvolací senát dodal, že aj keby sa dôkazy predložené po prvýkrát pred ním považovali za „ďalšie“ alebo „doplňujúce“, čo by mu umožnilo uplatniť voľnú úvahu, pokiaľ ide o ich zohľadnenie, voľnú úvahu by uplatnil tak, že by rozhodol o ich nezohľadnení. Podľa odvolacieho senátu zo znenia článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (zmenený na článok 95 ods. 2 nariadenia 2017/1001) vyplýva, že oneskorené označenie alebo predloženie skutočností alebo dôkazov nedáva účastníkovi konania, ktorý tak konal, bezpodmienečné právo na to, aby takéto skutočnosti alebo dôkazy boli zohľadnené. Odvolací senát dospel k záveru, že okolnosti, za ktorých došlo k oneskorenému predloženiu dôkazov žalobkyni, nemôžu takéto oneskorenie odôvodniť.

17 Pokiaľ ide o tvrdenie vychádzajúce z údajného nedostatku dobrej viery vedľajšieho účastníka konania, ktorý žalobkyňa uplatnila opäť, a to aj napriek tomu, že upustila od uplatnenia tohto dôvodu v rámci konania pred námietkovým oddelením, odvolací senát pripomenul, že na základe článku 41 nariadenia č. 207/2009 môže byť námietka podaná na základe článku 8 uvedeného nariadenia (zmenený na článok 8 nariadenia 2017/1001) a uviedol, že toto ustanovenie neuvádza nedostatok dobrej viery ako dôvod pre podanie námietok, a tento dôvod nepreskúma.

18 Nakoniec odvolací senát opierajúc sa o judikatúru zdôraznil, že otázka nastolená počas námietkového konania nespočívala v určení toho, či má napadnuté označenie rozlišovaciu spôsobilosť a má sa zapísať vzhľadom na článok 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 (zmenený na článok 7 ods. 1 písm. b)

nariadenia 2017/1001) alebo nie, ale toho, či sa má napadnuté označenie zamietnuť z dôvodu existencie skoršieho práva v zmysle článku 8 ods. 4 toho istého nariadenia (zmenený na článok 8 ods. 4 nariadenia 2017/1001).

Návrhy účastníkov konania

19 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– uložil EUIPO povinnosť nahradiť trovy konania.

20 EUIPO a vedľajší účastník konania navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania.

Právny stav

O prípustnosti

21 EUIPO uvádza, že žaloba je zjavne neprípustná. Vedľajší účastník konania sa domnieva, že žaloba je neprípustná v rozsahu, v akom sa zakladá na článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 (zmenený na článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia 2017/1001).

O námietke neprípustnosti, ktorú vzniesol EUIPO

22 Podľa EUIPO na to, aby odvolací senát zamietol odvolanie podané proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, boli dva dôvody. Po prvé odvolací senát nemal žiadnu voľnú úvahu na prijatie písomností predložených s vysvetlením dôvodov odvolania. Po druhé aj keby odvolací senát disponoval voľnou úvahou a uplatnil ju, rozhodol by o zamietnutí odvolania. EUIPO uvádza, že žalobkyňa v rámci prejednávanej žaloby nespochybňuje druhý dôvod napadnutého rozhodnutia. Aj keby teda argumenty žalobkyne týkajúce sa prvého dôvodu napadnutého rozhodnutia boli prijaté, nestačili by na zrušenie uvedeného rozhodnutia, keďže výrok tohto rozhodnutia zostáva v každom prípade odôvodnený jeho druhým dôvodom. EUIPO vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že žaloba je zjavne neprípustná.

23 Žalobkyňa v bode 21 žaloby odôvodnila oneskorené podanie konkrétnych odkazov na české právo, z ktorého vychádzala a na základe ktorého sa mohlo zakázať používanie prihlásenej ochrannej známky v dotknutom členskom štáte. Na tento účel v podstate uvádza, že v lehote stanovenej EUIPO predložila všetky dôkazy týkajúce sa jej skoršieho práva používať nezapísané označenie a že chýbali iba informácie o vnútroštátnom práve. Dodáva, že na základe zásady *iura novit curia* nebolo vhodné predkladať konkrétne ustanovenia českého práva, ktoré je verejne dostupné. Okrem toho žalobkyňa uvádza, že EUIPO bol povinný ju poučiť a uviesť, ktoré konkrétne údaje v jej námietke chýbajú, aby mohla riadne tieto nedostatky odstrániť. Podľa žalobkyne pritom výzva EUIPO poskytnúť spresnenia k námietke nebola jasná a neumožnila jej vyvodiť konkrétnu výhradu uvedenú proti jej námietke.

24 V tomto smere je potrebné uviesť, že žalobkyňa v rámci prejednávanej žaloby uviedla skutočnosti, ktoré podľa nej odôvodňujú oneskorené predloženie dotknutých dôkazov. Žalobkyňa teda celkovo spochybňuje stanovisko EUIPO, podľa ktorého oneskorené predloženie týchto dôkazov nemohlo byť

prijaté. Aj za predpokladu, že by v spise boli skutočnosti odporujúce téze zastávanej žalobkyňou, takéto konštatovania sa týkajú dôvodnosti žaloby, a nie jej prípustnosti. Bez ohľadu na odôvodnenia uplatnené žalobkyňou, prečo dôkazy v priebehu správneho konania predložila oneskorene, preto nie je možné tvrdiť, ako to robí v podstate EUIPO, že sa žalobkyňa v prejednávanej veci obmedzuje na kritiku časti napadnutého rozhodnutia, v ktorej odvolací senát dospel k záveru, že nedisponuje voľnou úvahou, pokiaľ ide o zohľadnenie týchto dôkazov.

25 Za týchto podmienok je potrebné námietku neprípustnosti žaloby, ktorú podal EUIPO, zamietnuť.

O námietke neprípustnosti podanej vedľajším účastníkom konania

26 Vedľajší účastník konania sa domnieva, že hoci žalobkyňa počas námietkového konania uviedla, že na tomto dôvode trvať nebude, podľa všetkého vychádza z článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, aby spochybnila napadnuté rozhodnutie.

27 V prejednávanej veci žalobkyňa podala na základe článku 41 nariadenia č. 207/2009 námietku proti zápisu ochrannej známky Európskej únie v zmysle článku 8 ods. 4 uvedeného nariadenia. Vedľajší účastník konania pripomína, že článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009, týkajúci sa nedostatku dobrej viery prihlasovateľa pri podaní prihlášky ochrannej známky Európskej únie, je absolútnym dôvodom neplatnosti a nie je uvedený medzi dôvodmi na podanie námietky proti zápisu ochrannej známky Európskej únie, a nemôže sa teda uplatniť v rámci námietkového konania. Podľa vedľajšieho účastníka je teda tento dôvod neprípustný.

28 Počas námietkového konania žalobkyňa výslovne uviedla na námietkovom oddelení, že už nebude uplatňovať nedostatok dobrej viery vedľajšieho účastníka, ktorý pôvodne uvádzala. Počas konania na odvolacom senáte však žalobkyňa opätovne uviedla, že pri podaní prihlášky napadnutého označenia nebol vedľajší účastník dobrej viery, čo viedlo odvolací senát k názoru, že sa v bode 85 napadnutého rozhodnutia domnieval, že vzhľadom na skutočnosť, že námietku je možné podať na základe článku 8 nariadenia č. 207/2009 a toto ustanovenie neuvádza nedostatok dobrej viery ako dôvod pre podanie námietky, táto otázka sa nebude skúmať.

29 Okrem iného v bode 26 svojej žaloby žalobkyňa uvádza medzi dôvodmi uplatnenými na podporu svojej žaloby porušenie článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 bez toho, aby uviedla tvrdenia na podporu tohto argumentu. Žalobkyňa na pojednávaní v odpovedi na otázku položenú Všeobecným súdom uviedla, že na tomto dôvode trvá.

30 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 76 písm. d) Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu musí žaloba obsahovať stručné zhrnutie žalobných dôvodov, na ktorých je žaloba založená, pričom toto zhrnutie musí byť dostatočne jasné a presné na to, aby žalovanému umožnilo pripraviť obranu a Všeobecnému súdu rozhodnúť o žalobe, prípadne aj bez ďalších podporných informácií [pozri rozsudok z 18. septembra 2012, Scandic Distilleries/ÚHVT – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, neuverejnený, EU:T:2012:432, bod 16 a citovanú judikatúru]. Dôvod poukazujúci na údajné porušenie článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 zjavne nezodpovedá týmto požiadavkám, je potrebné zamietnuť ho ako zjavne neprípustný. Okrem toho je potrebné uviesť, že uplatnenie tohto dôvodu vo fáze prejednávanej žaloby je prekvapujúce, pretože žalobkyňa výslovne uviedla pred námietkovým oddelením, že sa vzdáva uplatnenia nedostatku dobrej viery vedľajšieho účastníka.

31 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že žalobný dôvod založený na článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 sa musí zamietnuť ako neprípustný.

32 Pre úplnosť je potrebné zdôrazniť, že článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009 upravuje dôvody absolútnej neplatnosti ochrannej známky Európskej únie, najmä ak prihlasovateľ nebol dobrej viery v okamihu podania prihlášky (rozsudok z 11. júna 2009, Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli,

C-529/07, EU:C:2009:361, body 34 a 35), takže na neexistenciu dobrej viery sa možno odvolávať v rámci návrhu na vyhlásenie neplatnosti podanom proti zapísanej ochrannej známke. Avšak, ako tiež tvrdí vedľajší účastník konania, neexistencia dobrej viery sa nenachádza v článku 41 nariadenia č. 207/2009 medzi dôvodmi podania námietky voči zápisu ochrannej známky Európskej únie. Tento argument treba v každom prípade zamietnuť.

O veci samej

33 Na podporu svojej žaloby žalobkyňa v podstate uvádza dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod vychádza z porušenia článku 8 ods. 4 a článku 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 (článok 76 ods. 1 zmenený na článok 95 ods. 1 nariadenia 2017/1001), ako aj pravidla 50 ods. 1 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. ES L 303, 1995, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189). Druhý dôvod sa zakladá na porušení článku 52 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009.

34 Keďže bol druhý žalobný dôvod zamietnutý ako neprípustný, je potrebné preskúmať iba prvý žalobný dôvod.

35 Žalobkyňa zdôrazňuje na podporu tohto žalobného dôvodu, že odvolací senát sa dopustil omylu pri uplatnení pravidla 50 ods. 1 nariadenia č. 2868/95 v spojení s článkom 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 tým, že v napadnutom rozhodnutí ignoroval skutočnosti, ktoré uviedla žalobkyňa, a dôkazy, ktoré predložila. Žalobkyňa tvrdí, že odvolací senát nesprávne vyložil svoju diskrečnú právomoc, pokiaľ ide o dôkazy predložené po prvýkrát v rámci odvolacieho konania proti rozhodnutiu námietkového oddelenia. Žalobkyňa uvádza, že v prejednávanej veci predložila v stanovenej lehote všetky dôkazy týkajúce sa jej skoršieho práva používať nezapísané označenie a že chýbali iba informácie o vnútroštátnom práve. Podľa žalobkyne teda nie je možné tvrdiť, že počas námietkového konania nepredložila žiadny dôkaz. Žalobkyňa taktiež uvádza, že odvolací senát nesprávne v napadnutom rozhodnutí uplatnil zásady stanovené v rozsudku z 28. októbra 2015, Rot Front/ÚHVT – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), keďže bol tento rozsudok v danej veci vydaný po uplynutí lehoty na podanie odvolania voči rozhodnutiu námietkového oddelenia. Podľa žalobkyne teda tento rozsudok nemôže byť pre toto konanie relevantný.

36 EUIPO a vedľajší účastník konania tvrdenia žalobkyne spochybňujú.

37 Keďže tvrdenia žalobkyne sa v rámci jej prvého žalobného dôvodu prekrývajú, Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať ich spoločne.

38 Podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 môže majiteľ iného označenia ako zapísanej ochrannej známky namietať voči zápisu ochrannej známky Únie, ak toto označenie súčasne spĺňa štyri podmienky: toto označenie sa musí používať v obchodnom styku; musí mať väčší ako len lokálny význam; právo na toto označenie muselo byť získané v súlade s právnou úpravou Únie alebo členského štátu, v ktorom sa označenie používalo pred podaním prihlášky ochrannej známky Únie, a nakoniec toto označenie musí priznávať jeho majiteľovi možnosť zakázať používanie neskoršej ochrannej známky [pozri rozsudok z 29. júna 2016, Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 a T-728/14, neuverejnený, EU:T:2016:372, bod 22 a citovaná judikatúra]. Tieto podmienky sú kumulatívne, ak teda označenie nespĺňa niektorú z týchto podmienok, nie je prípustná námietka, ktorá by sa zakladala na existencii nezapísanej ochrannej známky alebo iných označení používaných v obchodnom styku v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 [pozri rozsudok z 21. januára 2016, BR IP Holder/ÚHVT – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, neuverejnený, EU:T:2016:23, bod 20 a citovanú judikatúru].

39 Prvé dve podmienky, teda podmienky týkajúce sa použitia a významu daného označenia, ktorý musí byť väčší ako len lokálny, vyplývajú zo samotného znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, a musia sa teda vykladať v duchu práva Únie. Nariadenie č. 207/2009 teda stanovuje jednotné pravidlá týkajúce sa použitia označení a ich významu, ktoré sú v súlade so zásadami, ktorými sa riadi systém zavedený týmto nariadením (pozri rozsudok z 29. júna 2016, animal, T-727/14 a T-728/14, neuverejnený, EU:T:2016:372, bod 23 a citovanú judikatúru).

40 Naopak z formulácie „pokiaľ… podľa práva členského štátu, ktorým sa spravuje dané označenie“, vyplýva, že dve ďalšie podmienky uvedené následne v článku 8 ods. 4 písm. a) a b) nariadenia č. 207/2009 sú podmienkami stanovenými nariadením, ktoré sa na rozdiel od predchádzajúcich posudzujú vzhľadom na kritériá stanovené právom, ktorým sa riadi dané označenie. Tento odkaz na právo, ktorým sa spravuje dané označenie, je úplne odôvodnený, keďže nariadenie č. 207/2009 priznáva označeniam mimo systému ochrannej známky Európskej únie možnosť odvolávať sa na ne proti ochrannej známke Európskej únie. Preto výlučne právo, ktorým sa spravuje dané označenie, umožňuje zistiť, či je toto označenie skoršie ako ochranná známka Európskej únie a či môže odôvodňovať zákaz použitia neskoršej ochrannej známky. V súlade s článkom 76 ods. 1 nariadenia č. 207/2009 bremeno dokazovania, že táto posledná uvedená podmienka je splnená, je na strane namietateľa v konaní pred EUIPO (pozri rozsudok z 29. júna 2016, animal, T-727/14 a T-728/14, neuverejnený, EU:T:2016:372, bod 24 a citovanú judikatúru).

41 Na to, aby sa uplatnili ustanovenia článku 8 ods. 4 písm. b) nariadenia č. 207/2009, je potrebné zohľadniť najmä uvedenú vnútroštátnu právnu úpravu a súdne rozhodnutia vydané dotknutým členským štátom. Na základe toho je namietateľ povinný preukázať, že predmetné označenie patrí do pôsobnosti práva daného členského štátu a že umožňuje zakázať používanie neskoršej ochrannej známky (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. júna 2016, animal, T-727/14 a T-728/14, neuverejnený, EU:T:2016:372, bod 25 a citovanú judikatúru).

42 Pravidlo 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95 (zmenený na článok 7 ods. 2 písm. d) delegovaného nariadenia Komisie (EÚ) 2017/1430 z 18. mája 2017, ktorým sa dopĺňa nariadenie Rady (ES) 207/2009 a ktorým sa zrušuje nariadenie č.° 2868/95 a 216/96 (Ú.v. EÚ, L 205, 2017, s. 1)] kladie na namietateľa povinnosť predložiť EUIPO nielen dôkazy preukazujúce, že v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ktorej uplatnenia sa domáha, spĺňa požadované podmienky na to, aby mohol namietať proti zápisu ochrannej známky Európskej únie na základe skoršieho práva, ale aj dôkazy preukazujúce obsah tejto právnej úpravy (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 5. júla 2011, Edwin/ÚHVT, C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 50). Je pravda, že odvolací senát a sudca Únie musia *ex offo* získať informácie o predpisoch vnútroštátneho práva uvádzaných účastníkmi konania, ak sú takéto informácie potrebné na posúdenie podmienok uplatnenia dôvodu predmetného zamietnutia zápisu, čo zahŕňa okrem skutočností, ktorých sa výslovne účastníci konania dovolávajú, aj zohľadnenie všeobecne známych skutočností, čiže skutočnosti, ktoré môže poznať každý alebo s ktorými je možné sa oboznámiť prostredníctvom všeobecne prístupných zdrojov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. marca 2014, ÚHVT/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 39, 44 a 45, a z 28. októbra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 31 a citovanú judikatúru). Avšak táto povinnosť sa uplatní, iba ak už má EUIPO alebo súd Únie k dispozícii informácie týkajúce sa vnútroštátneho práva, buď vo forme tvrdení týkajúcich sa jeho obsahu, alebo dôkazov poskytnutých v rámci diskusie, o ktorých sa tvrdí, že majú dôkaznú silu (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 28. októbra 2015, Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, bod 31 a citovanú judikatúru).

43 Z toho vyplýva, že práve žalobkyni vo svojom postavení namietateľa prislúchalo predložiť EUIPO dôkazy preukazujúce obsah vnútroštátnej právnej úpravy.

44 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa na podporu svojej námietky uviedla skoršiu nezapísanú ochrannú známku, ktorej znenie je rovnaké so znením prihlasovanej ochrannej známky, toto skoršie právo existuje podľa nej aspoň na území Českej republiky. Ako bolo tiež uvedené v bode 7 vyššie a ako to vyplýva z bodu 9 siedmej zarážky napadnutého rozhodnutia, jediný dôkaz

týkajúci sa používania skoršej ochrannej známky, ktorý žalobkyňa predložila námietkovému oddeleniu, je dvojstranový dokument s názvom „doklad o predajoch“ s dátumom 8. október 2013. Žalobkyňa nepredložila žiadny dôkaz týkajúci sa uplatniteľných vnútroštátnych predpisov, a preto bola námietka zamietnutá námietkovým oddelením. Ako to už bolo pripomenuté v bode 12 vyššie, žalobkyňa odkázala na ustanovenia vnútroštátneho českého práva upravujúceho právnu ochranu nezapísaného označenia po prvýkrát v odôvodnení jej odvolania pred odvolacím senátom.

45 Je preto potrebné preskúmať, či sa odvolací senát nedopustil omylu, keď v bode 70 napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedisponuje žiadnou voľnou úvahou na účely prijatia dôkazov predložených prvýkrát pred ním, pokiaľ ide o ochranu, ktorú skoršej ochrannej známke poskytuje príslušné české právo, keďže žalobkyňa nepredložila pred námietkovým oddelením žiadny dôkaz v tomto smere.

46 Podľa ustálenej judikatúry vyplýva zo znenia článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 týkajúceho sa preskúmania skutočností úradom z úradnej moci, že pokiaľ nie je uvedené inak, účastníci konania v zásade môžu predložiť skutočnosti a dôkazy aj po uplynutí lehôt, ktorým je takéto predloženie podľa ustanovení nariadenia č. 207/2009 podriadené, a že EUIPO nič nezakazuje zohľadniť skutočnosti a dôkazy predložené oneskorene [pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. decembra 2014, CEDC International/UHVT – Underberg (Tvar stebla trávy vo fľaši), T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 44 a citovanú judikatúru]. Inak povedané, EUIPO to môže zohľadniť po uplynutí lehoty stanovenej námietkovým oddelením a prípadne po prvýkrát pred odvolacím senátom uplatnením voľnej úvahy, ktorú upravuje uvedený článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. decembra 2014, Tvar stebla trávy vo fľaši, T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 44 a citovanú judikatúru).

47 Rovnako podľa ustálenej judikatúry a spresňujúc, že EUIPO sa „môže“ v podobných prípadoch rozhodnúť, že nezoberie takéto dôkazy do úvahy, uvedené ustanovenie v skutočnosti priznáva EUIPO pri rozhodovaní o tom, či je alebo nie je potrebné zobrať tieto dôkazy do úvahy, širokú mieru voľnej úvahy, pričom svoje rozhodnutie v súvislosti s touto otázkou musí odôvodniť (pozri rozsudok z 11. decembra 2014, Tvar stebla trávy vo fľaši, T-235/12, EU:T:2014:1058, bod 45 a citovanú judikatúru).

48 Je samozrejmé, že voľná úvaha sa obmedzí na otázku, či je potrebné prijať alebo neprijať dôkazy predložené oneskorene. Táto právomoc neodkazuje na posúdenie povahy týchto dôkazov.

49 V zmysle pravidla 50 ods. 1 tretieho pododseku nariadenia č. 2868/95 však v prípade, ak je odvolanie zamerané proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, odvolací senát obmedzí preskúmanie odvolania na skutočnosti a dôkazy predložené v lehote, ktorú stanovilo námietkové oddelenie, ak odvolací senát nedospeje k záveru, že by sa mali vziať do úvahy „ďalšie“ alebo „doplňujúce“ skutočnosti a dôkazy podľa článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. októbra 2013, Rintisch/ÚHVT, C-120/12 P, EU:C:2013:638, bod 31, a z 21. júla 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, bod 23).

50 V tejto súvislosti Súdny dvor najprv vyložil článok 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, pokiaľ ide o dôkaz používania, nasledovným spôsobom: ak sa nepredložil nijaký dôkaz o riadnom používaní dotknutej ochrannej známky v lehote, ktorú stanovil EUIPO, musí tento úrad *ex offo* námietku zamietnuť; ak sa dôkazy predložia v lehote, ktorú stanovil EUIPO, predloženie dodatočných dôkazov o takomto používaní ostáva možné po uplynutí uvedenej lehoty (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júla 2013, New Yorker SHK Jeans/ÚHVT, C-621/11 P, EU:C:2013:484, body 28 a 30).

51 Súdny dvor potom usúdil, že je potrebné použiť rovnaký výklad článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009, pokiaľ ide o dôkaz existencie, platnosti a rozsahu ochrany ochrannej známky, keďže uvedené ustanovenie obsahuje pravidlo s horizontálnou funkciou v systéme uvedeného nariadenia, pretože sa uplatňuje bez ohľadu na povahu predmetného konania. Súdny dvor z toho vyvodil, že

pravidlo 50 nariadenia č. 2868/95 sa nemôže vykladať tak, že rozširuje právomoci posúdenia odvolacích senátov na nové dôkazy (rozsudok z 21. júla 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, bod 27, a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Szpunar vo veci ÚHVT/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, body 55 a 57).

52 Vzhľadom na zásady, ktoré boli pripomenuté, je teda potrebné posúdiť, či žalobkyňa v rámci námietkového konania predložila aspoň niektoré dôkazy týkajúce sa existencie, platnosti a rozsahu ochrany skoršej nezapísanej ochrannej známky, ktorej sa dovoláva.

53 V tomto smere je potrebné konštatovať, že odvolací senát sa právom domnieval, že žalobkyňa nepredložila v stanovenej lehote žiadny dôkaz týkajúci sa obsahu predmetného vnútroštátneho práva a že neuviedla ani legitímny argument odôvodňujúci jej správanie.

54 Jediným dôkazom predloženým žalobkyňou na účely preukázania existencie, platnosti a rozsahu ochrany skoršej nezapísanej ochrannej známky bol totiž, ako bolo uvedené v bodoch 7 a 44 vyššie, dvojstranný dokument nazvaný „doklad o predajoch“ s dátumom 8. október 2013 a týkal sa dodávky kalkulačiek, ktoré pochádzajú z Hongkongu.

55 Ako zdôrazňuje EUIPO vo svojom vyjadrení k žalobe, tento dokument neposkytuje žiadnu informáciu týkajúcu sa používania uplatnenej skoršej ochrannej známky, pokiaľ ide najmä o miesto a čas tohto používania, alebo pokiaľ ide o možnosť domnievať sa, že význam tejto ochrannej známky presahuje lokálny rámec. Uvedený dokument neobsahuje ani informácie o podmienkach vyžadovaných právnymi predpismi Českej republiky.

56 Je tiež potrebné konštatovať, že „doklad o predajoch“ obsahuje zoznam odkazov na niekoľko výrobkov, medzi nimi skoršia nezapísaná ochranná známka uvedená nie je, pričom najbližším odkazom na túto ochrannú známku je „SDC-554+“.

57 Okrem toho, ako uvádza vedľajší účastník konania, uvedený „doklad o predajoch“ neobsahuje špecifikácie týkajúce sa konkrétnych výrobkov, ktoré vymenováva, ani nepreukazuje, že objednávka, na ktorú podľa všetkého odkazuje, viedla k dodávke dotknutých výrobkov pod skoršou nezapísanou ochrannou známkou.

58 Žalobkyňa na pojednávaní v odpovedi na otázku, ktorú jej položil Všeobecný súd, keď bola vyzvaná, aby vysvetlila, čím sa presne v uvedenom „doklade o predajoch“ myslelo, že obsahoval informácie o požadovaných podmienkach a ochrane poskytovanej právnymi predpismi Českej republiky týkajúcich sa skoršej nezapísanej ochrannej známky, neuviedla žiadne vysvetlenie.

59 Okrem toho žalobkyňa pred námietkovým oddelením predložila dokument, ku ktorému bol priložený list, ktorý vedľajší účastník konania zaslal určitej nemeckej entite, ktorý však neobsahuje žiadny údaj týkajúci sa existencie, platnosti a rozsahu ochrany skoršej nezapísanej ochrannej známky.

60 Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, že žalobkyňa počas konania pred námietkovým oddelením už poskytla niektoré údaje, ktoré mali preukázať existenciu, platnosť a rozsah ochrany skoršej ochrannej známky. Odkazy na ustanovenie českých právnych predpisov, ktoré poskytla žalobkyňa po prvýkrát v odôvodnení svojho odvolania pred odvolacím senátom, teda nepredstavujú „ďalšie“ alebo „doplňujúce“ dôkazy vzhľadom na tie skutočnosti, ktoré boli predložené pred námietkovým oddelením.

61 Odvolací senát teda nepochybil, keď sa domnieval, že nedisponuje voľnou úvahou na účely prijatia dôkazov predložených po prvýkrát pred ním, keďže boli tieto dôkazy predložené oneskorene.

62 V zmysle toho, čo bolo uvedené vyššie, je potrebné zdôrazniť, že na rozdiel od okolností veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok z 29. júna 2016, Group/EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, rozsudok je predmetom odvolania, EU:T:2016:371), dôkazy predložené žalobkyňou pred námietkovým oddelením v prejednávanej veci neumožnili odvolaciemu senátu uplatniť jeho voľnú úvahu.

63 Okrem toho žalobkyňa na pojednávaní poskytla Všeobecnému súdu k dispozícii niekoľko exemplárov kalkulačiek, pri ktorých tvrdí, že ich uvádza na trh a na nich je uvedená skoršia nezapísaná ochranná známka. Bez toho, že by sa bolo treba vyjadrovať k dôkaznej sile týchto dôkazov, pokiaľ ide o existenciu, platnosť a rozsah ochrany skoršej nezapísanej ochrannej známky, stačí pre ich odmietnutie uviesť, že tieto dôkazy boli predložené oneskorene. Ako už bolo vysvetlené v bodoch 38 až 51 tohto rozsudku, tieto dôkazy sa mali predložiť v priebehu konania pred námietkovým oddelením EUIPO. Okrem toho podľa článku 85 ods. 1 rokovacieho poriadku dôkazy a návrhy dôkazov sa predkladajú v rámci prvej výmeny vyjadrení. V zmysle článku 85 ods. 3 toho istého rokovacieho poriadku vo výnimočnom prípade môžu účastníci konania predložiť výnimočne dôkazy alebo označiť dôkazy, ktoré navrhujú vykonať aj pred skončením ústnej časti konania alebo pred rozhodnutím Všeobecného súdu, že vec prejedná bez ústnej časti konania, za predpokladu, že omeškanie s ich predložením je odôvodnené. V tomto smere pritom k predloženiu uvedených dôkazov na pojednávaní došlo v zmysle týchto ustanovení oneskorene. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa neodôvodnila oneskorené predloženie týchto dôkazov, je potrebné ich zamietnuť ako neprípustné na základe článku 85 ods. 1 a 3 rokovacieho poriadku.

64 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že odvolací senát sa dopustil omylu v rozsahu, v akom uplatnil zásady stanovené v rozsudku z 28. októbra 2015, Macka (T-96/13, EU:T:2015:813), hoci bol tento rozsudok vydaný po uplynutí lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu námietkového oddelenia vydaného v prejednávanej veci, stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry platí, že sa výklad ustanovenia práva Únie, ktoré podáva Súdny dvor, obmedzuje na objasnenie a spresnenie jeho významu a dosahu, ako ho treba chápať a uplatňovať od nadobudnutia jeho účinnosti. Z toho vyplýva, že takto vykladané ustanovenie sa môže a musí uplatňovať na právne vzťahy, ktoré vznikli alebo boli založené pred vyhlásením predmetného rozsudku, a len výnimočne môže Súdny dvor pri uplatňovaní všeobecnej zásady právnej istoty vlastnej právnemu poriadku Únie obmedziť možnosť všetkých oprávnených osôb odvolávať sa na vykladané ustanovenie s cieľom spochybniť právne vzťahy, ktoré vznikli v dobrej viere. Tieto úvahy sa uplatňujú na inštitúcie Únie, pokiaľ majú vykonať ustanovenia práva Únie, ktoré sú predmetom následného výkladu Súdnym dvorom (pozri rozsudok zo 16. septembra 2013, Španielsko/Komisia, T-402/06, EU:T:2013:445, bod 104 a citovanú judikatúru).

65 Iba pre úplnosť je potrebné uviesť, že odvolací senát sa správne v bode 71 napadnutého rozhodnutia domnieva, že aj keby dôkazy predložené po prvýkrát pred ním boli považované za „ďalšie“ alebo „doplňujúce“ a rovnako aj keby platilo, že odvolací senát disponoval voľnou úvahou na účely prijatia týchto dôkazov, nezohľadnil by ich.

66 Zo znenia článku 76 ods. 2 nariadenia č. 207/2009 totiž vyplýva, ako zdôraznil aj odvolací senát, že oneskorené označenie alebo predloženie skutočností alebo dôkazov nedáva účastníkovi konania, ktorý tak koná, bezpodmienečné právo na to, aby takéto skutočnosti alebo dôkazy Úrad vzal do úvahy.

67 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že Súdny dvor rozhodol, že zohľadnenie oneskorene predložených skutočností a dôkazov EUIPO, ak má rozhodovať v rámci námietkového konania, môže byť odôvodnené najmä vtedy, ak sa EUIPO na jednej strane domnieva, že oneskorene uvedené skutočnosti môžu byť skutočne relevantné, pokiaľ ide o výsledok námietok, ktoré boli pred ním podané, a na druhej strane, že štádium konania, v ktorom došlo k tomuto oneskorenému predloženiu, a okolnosti, ktoré ho sprevádzajú, nebránia tomuto zohľadneniu (pozri rozsudok z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, bod 44).

68 Je pritom potrebné uviesť, ako správne uvádza EUIPO, že žalobkyňa musela v prejednávanej veci vedieť, že je povinná predložiť určité dôkazy týkajúce sa údajov dokumentujúcich obsah českých právnych predpisov.

69 Takáto povinnosť vyplýva už z pravidla 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95, uvedeného v bode 42 vyššie. Okrem toho z obsahu listu EUIPO z 5. augusta 2014 jasne vyplýva, že EUIPO informoval žalobkyňu o dôkazoch, ktoré sa majú predložiť na podporu námietok na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009, pričom uviedol najmä obsah vnútroštátnych právnych predpisov, osobitne pokiaľ ide o podmienky ochrany uplatneného práva a rozsah práv priznaných majiteľovi, a pokiaľ ide o nezapísané ochranné známky predloženie dôkazov o tom, že táto ochranná známka sa používala v obchodnom styku.

70 Aj napriek tejto výslovnej žiadosti o poskytnutie informácií pritom žalobkyňa nepredložila námietkovému oddeleniu žiadny dôkaz týkajúci sa obsahu vnútroštátnych právnych predpisov, ani neposkytla žiadnu informáciu týkajúcu sa tohto obsahu.

71 Okrem toho tvrdenia uplatňované žalobkyňou na odôvodnenie tohto omeškania nie je možné prijať.

72 Pokiaľ ide najprv o zásadu *iura novit curia* uvádzanú žalobkyňou, táto zásada sa totiž týka iba uplatňovania práva Únie. Podľa ustálenej judikatúry vymedzenie a výklad vnútroštátnych právnych predpisov v podstate spočíva v preukázaní skutkových okolností, a nie v uplatnení práva. Iba právo Únie spadá pod právnu oblasť, na ktorú sa uplatňuje zásada *iura novit curia*, zatiaľ čo vnútroštátne právo je relevantné skôr v rovine skúmania skutkových okolností, ktoré sa uvádzajú v rámci konania a podliehajú požiadavkám bremena tvrdenia a dôkazného bremena, pričom jeho obsah musí byť prípadne preukázaný podloženými dôkazmi [pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. marca 2013, El Corte Inglés/ÚHVT – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, bod 35 a citovanú judikatúru]. Ako vyplýva z bodu 42 tohto rozsudku, je EUIPO iba za predpokladu, keď disponuje údajmi o vnútroštátnom práve, povinný oboznámiť sa *ex offo* s týmto vnútroštátnym právom, pokiaľ je to nevyhnutné na posúdenie podmienok uplatnenia dôvodu na zamietnutie zápisu. Ďalej má Všeobecný súd možnosť vykonávať v tomto smere efektívnu kontrolu a nad rámec predložených dokumentov overovať obsah, podmienky použitia a dosah právnych pravidiel uplatnených žalobkyňou iba v prípade existencie dokumentov predložených ako dôkazy o použiteľnom vnútroštátnom práve, a pripadne zaplniť prípadné medzery v uvedených dokumentoch.

73 Taktiež je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobkyne vychádzajúce z príliš všeobecného charakteru výzvy EUIPO k spresneniu jej námietky. Ako bolo uvedené v bode 69 vyššie, list z 5. augusta 2014, vyzývajúci žalobkyňu k doplneniu jej námietky, totiž obsahoval dostatočné množstvo údajov, ktoré uvádzali nevyhnutné dôkazy, ktoré je potrebné predložiť na podporu jej námietky. V tomto liste sa jasne uvádzali dôkazné prostriedky prípustné v rámci námietky na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 207/2009 a poskytoval v tomto smere presnejšie a podrobnejšie informácie, než sú informácie obsiahnuté v pravidle 19 ods. 2 písm. d) nariadenia č. 2868/95. Žalobkyňa na tento list odpovedala 10. decembra 2014, keď poskytla niekoľko spresnení a informácií týkajúcich sa námietky bez toho, aby však vyhovela žiadosti námietkového oddelenia EUIPO týkajúcej sa informácií o vnútroštátnom práve. Okrem toho, pokiaľ ide o otázku položenú na pojednávaní Všeobecným súdom, v rámci ktorej bola vyzvaná k tomu, aby spresnila dôvod, pre ktorý tejto žiadosti námietkového oddelenia nevyhovela, obmedzila sa na to, že zotrvala na príliš všeobecnom charaktere výzvy EUIPO bez toho, aby uviedla akýkoľvek argument na podporu tohto tvrdenia.

74 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba prvý žalobný dôvod vznesený žalobkyňou zamietnuť a v dôsledku toho treba zamietnuť žalobu v celom rozsahu.

O trovách

75 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

76 Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom EUIPO a vedľajšieho účastníka konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Moravia Consulting spol. s r. o. je povinná nahradiť trovy konania.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 12. októbra 2017.

Podpisy